

Pais: Polònia

Llengua oficial del pais: polonès

Opowieść o miłości do Ojczyzny

Bez tej miłości można żyć,
mieć serce puste jak orzeszek,
malutki los naparstkiem pić
z dala od zgryzot i pocieszeń,
na własną miarę znać nadzieję,
w mroku kryjówkę sobie wić,
o blasku próchna mówić „dnieje”,
o blasku słońca nic nie mówić.

Jakiej miłości brakło im,
że są jak okno wypalone,
rozbite szkło, rozwiany dym,
jak drzewo z nagła powalone,
które za płytko wrosło w ziemię,
któremu wyrwał wiatr korzenie
i jeszcze żyje cząstkę czasu,
ale już traci swe zielenie
i już nie szumi w chórze lasu?

Ziemió ojczysta, ziemió jasna,
nie będę powalonym drzewem.
Codziennie mocniej w ciebie wrastam
radością, smutkiem, dumą, gniewem.

Nie będę jak zerwana nić.
Odrzucam pustobrzmiące słowa.
Można nie kochać cię – i żyć,
ale nie można owocować.

Ta dawność jej w głębokich warstwach...
Czasem pośrodku drogi stanę:
może nieznanych pieśni garstka
w skrzyni żelazem nabijanej,
a może dzban, a może łuk
jeszcze się w łonie ziemi grzeje,
może pradawny domu próg
ten, którym wkroczyliśmy w dzieje?

Stąd idę myślą w przyszłe wieki,
wyobrażenia nowe składam.
Kamień leżący na dnie rzeki
oglądam i kształt jego badam.
Z tego kamienia rzeźbiarz przyszły
wyrzeźbi głowę rówieśnika.
Ten kamień leży w nurcie Wisły,
a w nim potomna twarz ukryta.

By na tej twarzy spokój był
i dobroć, i rozumny uśmiech,
naród mój nie żałuje sił,
walczy i tworzy, i nie uśnie.

Pierścienie świetlnych lat nad nami,
ziemia ojczysta pod stopami.
Nie będę ptakiem wypłoszonym
ani jak puste gniazdo po nim.

Poema polonès

Conte sobre l'amor a la Pàtria

Sense aquest amor es pot viure,
tenir un cor tan buit com la nou,
beure el petit destí d'un didal,
lluny de les misèries i els consols,
tenir esperança,
amagat en la foscor del flagel,
sobre la llum de la fusta podrida dir "alba",
sobre la llum del sol no dir res.

Que l'amor els faltava,
que són com la finestra cremada,
vidres trencats, fum dissipat,
com un arbre caigut de sobte,
que ha crescut poc en la profunditat de la terra,
al qual el vent va arrancar les arrels,
i segueix viu durant una estona,
però ja està perdent els seus colors verds,
i ja no rugeix en el cor del bosc?

Terra matema, terra rasa,
no seré com l'arbre caigut.
Cada dia creixerà més fort en tu,
amb alegria, tristesa, orgull, enuig.

No seré com una corda trencada.
Rebutjo les paraules que sonen buides.
Es pot no estimar-te i viure,
però no es poden donar fruits.

Aquesta antiguitat en les capes profundes...
De vegades m'aturo enmig del camí:
potser un grapat de cançons desconegudes
en una caixa decorada de ferro,
i potser un llançador, i potser un arc
encara en el ventre de la terra s'escalfa,
potser en el llindar d'una casa antiga,
en la qual hem entrat en la història?

Des d'aquí camino amb els pensaments
en els segles futurs, les noves visions presento,
la pedra tirada al fons del riu,
la miro i la seva forma exploro.
D'aquesta pedra el futur escultor
tallarà la cara del seu contemporani.
Aquesta pedra és en el corrent principal de
Vístula,
i en ella amaga la cara del futur fill.

Que la pau serà en la cara
i la bondat, i el somriure de la comprensió,
la meva nació no es penedeix de la força,
lluita i crea, i no s'adormirà.

Els anells d'anys de llum ens arriben,
la terra matema sota els nostres peus.
No seré com un ocell
ni com un niu buit abandonat per ell.

Ти знаєш, що ти людина?

País: Ucraïna

Llengua oficial del país:
ucraïnès

Ти знаєш, що ти – людина...

Ти знаєш, що ти — людина?
Ти знаєш про це чи ні?
Усмішка твоя — єдина,
Мука твоя — єдина,
Очі твої — одні.
Більше тебе не буде.
Завтра на цій землі
Інші ходитимуть пюди,
Інші кохатимуть люди —
Добрі, ласкаві й злі.
Сьогодні усе для тебе —
Озера, гаї, степи.
І жити спішити треба,
Кохати спішити треба —
Гляди ж не проспий!
Бо ти на землі — людина,
І хочеш того чи ні —
Усмішка твоя — єдина,
Мука твоя — єдина,
Очі твої — одні.

**Tu saps que
ets una
persona?**

Poema ucraïnà

**Saps això o no?
El teu somriure és únic,
el teu patiment és únic,
els teus ulls són únics.
Més com tu no n'hi hauran.
Demà, en aquesta terra,
altres persones caminaran,
altres persones estimaran
– bones, tendres i dolentes.
Avui ho tens tot
– llacs, boscos, camps.
I necessites afanyar-te a
viure,
per estimar cal afanyar-se.
Vigila no t'adormis!
Perquè tu en aquesta terra
ets una persona.
I vulguis o no, el teu
somriure és únic,
el teu patiment és únic
i els teus ulls són únics.**

МАТИ

País: Ucraïna

Llengua oficial del país:
ucraïnès

Фарби дасть...

Юля Турчина

Фарби дасть мені матуся,
Малювати я навчуся.
Намалюю рідний край –
Дім в селі, ставок і гай,
Сине небо, жовте сонце
Загляда до нас в віконце,
Чорнобривці тут на гряді,
Полуниці в палісаді,
І хліба вже чималі,
В небі линуть журавлі.
Тут і гори, і долини,
Тут річки, моря, рівнини,
Тут тварини і птахи,
Ось струмок сховавсь у мхи.

Мати в аркуш подивилась,
Посмішка в очах з'явилась.
І сказала мати сину:
- Як люблю я Україну!
Ця країна чарівна
І єдина в нас вона.

La mare...

Poema ucraïnà

***txernobrivtzi és una
planta d'Ucraïna**

La mare em deixa pintura
per aprendre a pintar el meu país,
la nostra casa del poble,
el pou i el camp,
el cel, que és de color blau; el sol,
que és de color groc,
i que està mirant a la finestra.
Els txernobrivtzi* ens miren.
Maduixes al jardí i blat, que ja és força alt.
Volen pel cel cigonyes.
Aquí les muntanyes i les valls,
aquí els rius, els mars plans,
aquí els animals i ocells,
i s'amaga entre la molsa.
La mare ha mirat l'àlbum
amb els ulls somrients,
i ha dit al seu fill
— com estimo Ucraïna!
Aquest país tan màgic!
És un país únic per a nosaltres.

Pais: Brasil

Llengua oficial del país: portuguès

Eu não existo sem você

**Eu sei e você sabe, já que a vida
quis assim**

**Que nada nesse mundo levará você
de mim**

**Eu sei e você sabe que a distância
não existe**

Que todo grande amor

Só é bem grande se for triste

Por isso, meu amor

Não tenha medo de sofrer

Que todos os caminhos

Me encaminham pra você

Assim como o oceano

Só é belo com luar

Assim como a canção

Só tem razão se se cantar

Assim como uma nuvem

Só acontece se chover

Assim como o poeta

Só é grande se sofrer

Assim como viver

Sem ter amor não é viver

Não há você sem mim

Eu não existo sem você

Poema brasiler

Jo no existeixo sense tu.

Jo sé i tu saps, ja que la vida ho ha
volgut així,

que res d'aquest món se te
m'emportarà.

Jo sé i tu saps que la distància no
existeix,

que tot el gran amor
només és gran, si és trist.

Per això, amor meu,
no tinguis por de patir,
perquè tots els camins
em porten cap a tu.

Així com l'oceà

només és bonic amb la lluna,

així com la cançó

només té sentit si es canta,

així com un núvol

només passa si plou,

així com el poeta

només és gran si pateix,

així com viure

sense amor no és viure.

Tu no existeixes sense mi,

jo no existeixo sense tu.

Pais: França

Llengua oficial del país: francès

Cueillez dès aujourd'hui les roses de la vie.

**Quand vous serez bien vieille, au soir, à la chandelle,
Assise auprès du feu, dévidant et filant,
Direz, chantant mes vers, en vous émerveillant:
«Ronsard me célébrait du temps que j'étais belle!»**

**Lors, vous n'aurez servante oyant telle nouvelle,
Déjà sous le labeur à demi sommeillant,
Qui au bruit de Ronsard ne s'aille réveillant,
Bénissant votre nom de louange immortelle.**

**Je serais sous la terre, et, fantôme sans os,
Par les ombres myrteux je prendrai mon repos;
Vous serez au foyer une vieille accroupie,
Regrettant mon amour et votre fier dédain.**

**Vivez, si m'en croyez, n'attendez à demain :
Cueillez dès aujourd'hui les roses de la vie.**

Autor: Pierre de Ronsard, Sonnets pous Hélène, 1587.

Poema francès

Colliu ja des d'avui les roses de la vida

**A l'entrada de fosc, quan ja sereu molt vella,
seguda prop del foc, debanant i filant,
direu, cantant mos versos i tota tremolant:
« Ronsard em festejava al temps que jo era
bella.»**

**Llavors no tindreu cap serventa ni donzella
devora vós, damunt la feina dormitant,
que al brogit del meu nom no es vagi despertant
beneit vostre nom d'eterna meravella.**

**Jo seré davall terra, i, fantasma sense os,
per les ombres murtroses cercaré el meu repòs;
vós sereu vora el foc una vella arrupida
enyorant les amors que vàreu menysprear.**

**Viviu, si em voleu creure, no espereu a demà;
colliu ja des d'avui les roses de la vida.**

Autor: Pierre de Ronsard, Sonnets pous Hélène, 1587

Pais: Alemanya

Llengua oficial del pais: alemany

Unsere Stammbaum

Ich war ne stolze Römer,
kom met Caesar's Legion,
un ich ben ne Franzus,
kom mem Napoleon.
Ich ben Buur, Schreiner, Fescher,
Bettler un Edelmann,
Sanger un Gaukler, su fing alles aan.

Refrain:

Su simmer all he hinjekumme,
mir sprechen hück all dieselve
Sproch.
Mlr han dodurch su vill jewonne.
Mir sin wie mer sin, mir Jecke am
Rhing.
Dat es jet, wo mer stolz drop sin.

Ich ben us Palermo, braat
Spaghettis
für uch met
Un ich wor ne Pimock,
hück laach ich mel üch met.
Ich ben Grieche, Türke, Jude,
Moslem un Buddhist,
mir all, mir sin nur Minsche,
vür'm Herjott simmer glich

Refrain: Su simmer all...
De janze WeH, su süht et us,
es bei uns he zo Besök.
Minsche us aile Lander
triff m'r he aan jeder Eck.
M'r gläuv, m'r es en Ankara,
Tokio oder Madrid,
doch se schwade all wie mir
un söke he ihr Glöck.

Refrain:

Su simmer all he hinjekumme,
mir sprechen hück all dieselve
Sproch.
Mlr han dodurch su vill jewonne.
Mir sin wie mer sin, mir Jecke am
Rhing.
Dat es jet, wo mer stolz drop sin.

Re: (en alemany)

So sind wir alle hier
hingekommen,
wir sprenchen heute alle die
gleiche sprache.
Wir haben dadurch so viel
gewonnen.
Wir sind wie wir sind, wir narren
am rhein.
Das ist etwas wo wir stolz drauf
sind.

El nostre arbre genealògic

He sigut un romà orgullós, venia
amb les legions de Cèsar,
i jo soc un francès,
venia amb Napoleó.
Jo sóc pagès, fuster, galant,
captaire o noble,
cantant i bufó, així ha començat tot.

Re:
Així hem arribat tots aquí,
ara parlem tots la mateixa llengua.
D'això hem guanyat tant.
Som com som, nosaltres bojós del
Rin.
I és del qual estem tan orgullosos.

Jo sóc de Palerm, us preparo uns
espaguetis també per a vosaltres.
I jo era un refugiat de l'est, avui em
ric també junt amb vosaltres.
Jo sóc grec, turc, jueu, musulmà i
budista,
tots nosaltres som només gent,
davant déu som iguals.

Re:
Així hem arribat tots aquí,
ara parlem tots la mateixa
llengua.
D'això hem guanyat tant.
Som com som, nosaltres bojós
del Rin.
I és del qual estem tan orgullosos.

Sembla que tot el món
és aquí de visita.
Es troba gent de tots els països
pel carrer.
Ens podríem sentir igual que a
Ankara, Tòquio o Madrid,
però realment parlen com
nosaltres i busquen aquí la seva
felicitat.

Re:
Així hem arribat tots aquí,
ara parlem tots la mateixa
llengua.
D'això hem guanyat tant.
Som com som, nosaltres bojós
del Rin.
I és del qual estem tan orgullosos.